

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **M. O.,** zast. JUDr. Petrou Smolovou, advokátkou se sídlem Americká 720/6, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy,** se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2010, č. j. 33/2010-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2014, č. j. 8 A 136/2010 – 38,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2014, č. j. 8 A 136/2010 – 38, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2010, č. j. 33/2010-160-SPR/3, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti v celkové výši 22 800 Kč, k rukám jeho zástupkyně JUDr. Petry Smolové, advokátky se sídlem Americká 720/6, Plzeň, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 8. 2009, č. j. MHMP

691414/2009, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti záznamu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, a provedený záznam 12 bodů byl potvrzen.

[2] Stěžovatel nesouhlasí se záznamem celkem 6 bodů za tři přestupky hodnocené dvěma body spočívající ve všech případech v překročení rychlosti o méně než 20 km/h v obci, spáchaných ve dnech 13. 7. 2008, 6. 8. 2008 a 3. 9. 2008, které byly vyřešeny dne 20. 10. 2008 uložením pokuty ve společném blokovém řízení vedeném Městskou policií hl. m. Prahy.

[3] Stěžovatelem bylo ve správním řízení i v žalobě proti rozhodnutí žalovaného namítáno, že zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění do 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o silničním provozu"), sice upravoval v § 123c odst. 2 zápis bodů v registru řidičů pouze ohledně jednočinného souběhu, ale smyslem dané úpravy bylo, aby bylo trestáno pouze opakované páchání přestupků či trestných činů. Stejný princip jako u jednočinného souběhu je i u vícečinného souběhu. Pokud jsou přestupky projednány v jednom okamžiku, pak v jednom okamžiku přichází zpětná vazba vůči řidiči ohledně faktu přičítání bodů, a není proto důvod neaplikovat stejná pravidla.

[4] Městský soud uvedl, že není důvodná analogická aplikace pravidel trestního práva ohledně vícečinného souběhu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009 – 93, vyplývá, že u jednočinného souběhu se podle § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu zaznamená počet bodů pro nejzávažnější z nich, zatímco pokud řidič spáchá více deliktů více jednotlivými skutky, zaznamenají se body za každý skutek zvlášť dle § 123b odst. 1 citovaného zákona. Pokud zákon výslovně stanoví určitá pravidla pro zaznamenávání bodů v případě, kdy se řidič jedním skutkem dopustí více přestupků, pak se nelze dovolávat totožných pravidel i na případ opačný, kdy se řidič dopustí více přestupků ne jedním skutkem, ale několika skutky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, kterou podřazuje pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. a), zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[6] V rozhodné době upravoval pravidla pro souběhy skutků z hlediska připisování bodů pouze § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu, který řešil jednočinný souběh, tedy situaci, kdy se řidič dopustil jedním skutkem více přestupků nebo trestných činů. V takovém případě zákon ukládal zaznamenat počet bodů pouze pro nejzávažnější z nich. Nijak však nebyl upraven postup pro vícečinný souběh přestupků, u kterých správní orgán I. stupně body sečetl, aniž pro to měl jasné vodítko či podklad.

[7] Závěry městského soudu, že při neexistenci zvláštní úpravy bylo na místě použít úpravu obecnou, jsou přepjatě formalistické. Existence úpravy jednočinného souběhu implikuje, že záměrem zákonodárce bylo zajistit sledování opakovaného páchání přestupků nebo trestných činů spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích (viz § 123a zákona o silničním provozu).

[8] U jednočinného souběhu by se řidič mohl jedním skutkem okamžitě „vybodovat“, čímž by byl narušen základní záměr zákonodárce sledovat opakované páchání přestupků, tedy výchovný efekt bodového systému. Proto bylo upraveno zvláštní pravidlo pro jednočinný souběh.

[9] U vícečinného souběhu však není v těchto důsledcích rozdíl. Pokud jsou delikty páchány v krátkém časovém sledu za sebou, aniž by byl první a další projednán, pak se nedostavuje výchovný a varovný efekt připsání bodů. Dopad na vědomí přestupce je tedy shodný jako u jednočinného souběhu.

[10] To si uvědomil i zákonodárce, kdy novelou zákona o silničním provozu č. 133/2011 Sb. sjednotil přičítání bodů za jednočinné a vícečinné souběhy v § 123c odst. 2 citovaného zákona. Z toho vyplývá, že takový záměr měl již v minulosti, pouze byl chybně pochopen správními orgány. Měla tedy být použita analogie s jednočinnými souběhy i na vícečinné souběhy ve prospěch stěžovatele.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Přerušení řízení před Nejvyšším správním soudem a vyjádření stran k rozhodnutím rozšířeného senátu

[12] Usnesením ze dne 29. 10. 2015, č. j. 9 As 16/2015 - 41, Nejvyšší správní soud dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. s ohledem na řízení probíhající před rozšířeným senátem pod sp. zn. 5 As 104/2013, řízení o kasační stížnosti přerušil.

[13] Rozšířený senát posuzoval otázku, zda ke změně zákona, která nabyla účinnosti až po právní moci rozhodnutí správního orgánu o správním deliktu a která je pro pachatele tohoto deliktu z hlediska vymezení dané skutkové podstaty (případně za něj uložené sankce) příznivější, musí přihlížet i správní soudy v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí správního orgánu, či v řízení o kasační stížnosti v takové věci.

[14] Usnesením ze dne 21. 12. 2016, č. j. 9 As 16/2015 - 44 bylo rozhodnuto o pokračování v řízení a Nejvyšší správní soud dále účastníkům uložil, aby se vyjádřili k usnesením rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, ve věci Petra S. (dále jen „usnesení rozšířeného senátu Petr S.“), a ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, ve věci Petra V. (dále jen „usnesení rozšířeného senátu Petr V.“) jakož i k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 As 60/2016 – 23, publ. pod č. 3423/2016 Sb. NSS, ve věci Blanka Ž. (dále jen „rozsudek Blanka Ž.).

[15] Stěžovatel se vyjádřil tak, že se na jeho věc závěry obou usnesení rozšířeného senátu vztahují, a je proto potřeba použít příznivější úpravu, která byla přijata v době, kdy byla projednávána městským soudem jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného.

[16] Žalovaný se k předestřené otázce nevyjádřil.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[18] Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu platilo: *Řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.* Podle § 123c odst. 2 stejného zákona platilo: *Dopustil-li se řidič jedním skutkem více přestupků nebo trestných činů, spáchaných jednáním zařazeným do bodového hodnocení, zaznamená příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností počet bodů stanovených pro nejzávažnější z nich.*

[19] Od 1. 8. 2011 byl § 123c odst. 2 citovaného zákona novelizován zákonem č. 133/2011 Sb. tak, že nově zní: *Dopustil-li se řidič více přestupků nebo trestných činů, spáchaných jednáním zařazeným do bodového hodnocení a projednaných ve společném řízení, zaznamená příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností počet bodů stanovených pro nejzávažnější z nich.*

[20] Usnesení rozšířeného senátu Petr S. dovodilo, že „*záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, je „trestem" ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod*." Tímto rozhodnutím byla otevřena možnost aplikace trestních zásad, které se projevují v řízení o přestupku i na řízení o záznamu bodů do registru řidičů (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 2 As 321/2015 – 25).

[21] Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval tím, zda by nemohl aplikovat zásadu příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele (čl. 40 odst. 6, věta druhá, Listiny základních práv a svobod – dále jen „Listina"). Ke změně právní úpravy v § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu totiž došlo v době, kdy o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, rozhodoval městský soud. Podle usnesení rozšířeného senátu Petr V. má k uvedené zásadě přihlížet i krajský soud, pokud rozhoduje o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt.

[22] K této otázce se podrobně vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozsudku Blanka Ž. V něm dovodil, že usnesení rozšířeného senátu Petr S. nelze interpretovat tak, že by správním orgánům až v řízení o námitkách přikazovalo znovu rozhodovat o „potrestání" přestupce a revidovat body zaznamenané v registru řidičů jen proto, že v době po uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a před námitkovým řízením došlo ke změně zákona ve prospěch pachatele. Přezkoumává-li správní orgán v námitkovém řízení správnost počtu bodů zaznamenaných

do registru řidičů, činí tak ve vztahu k zákonu účinnému v době spáchání přestupku (čl. 40 odst. 6, věta první, Listiny) nebo – pokud je to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6, věta druhá, Listiny) – ve vztahu k zákonu účinnému ke dni rozhodnutí v blokovém řízení či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku. Správní orgán rozhodující o námitkách by tedy musel zasáhnout, pokud by se v průběhu námitkového řízení zjistilo, že záznam bodů byl proveden v rozporu s ústavní zásadou čl. 40 odst. 6 Listiny, neboť ještě před pravomocným skončením řízení o přestupku byl novelou zákona počet bodů spojených se spácháním přestupku snížen oproti stavu dosavadnímu. Nelze dovozovat, že by se tento ústavní princip měl aplikovat i na věci pravomocně ve správním řízení skončené a nenapadené před správním soudem žalobou.

[23] Ke shodným závěrům jako v rozsudku Blanka Ž. dospěl Nejvyšší správní soud i v navazující judikatuře (rozsudky kasačního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 117/2016 – 17, nebo ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 – 39) a neshledal důvod se od nich odchýlit ani v nyní projednávané věci. Ostatně stěžovatel ani přes výzvu soudu neuplatnil žádnou argumentaci, proč by závěry uvedené v rozsudku Blanka Ž. byly chybné nebo proč by se neměly vztahovat na jeho věc.

[24] Následně však Nejvyšší správní soud posuzoval, zda s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu Petr S. nebylo možné, již před novelou zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 133/2011 Sb., analogicky dovodit pravidlo týkající se absorpční zásady v případě přestupků nebo trestných činů projednaných ve společném řízení, které je nyní výslovně obsažené v § 123c odst. 2. Tohoto se ostatně dovolává i sám stěžovatel.

[25] Obdobné pravidlo zakotvující absorpční zásadu, podle níž přísnější trest pohlcuje mírnější, je obsaženo v § 12 odst. 2, věta první, zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), které zní: *Za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný.*

[26] Z usnesení rozšířeného senátu Petr S. vyplývá, že záznam o počtu bodů je trest. Záznam je prováděn správními orgány i tehdy, kdy je hlavní trest ukládán orgány činnými v trestním řízení, nejde tedy o trest ve smyslu zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Nejde ani o přestupek, neboť ten je v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích definován mj. tím, že jde o jednání, které je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně. Záznam o počtu bodů je tak třeba považovat za specifickou formu správního trestání.

[27] Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že výše uvedená absorpční zásada se uplatní nejen u přestupků, ale i u jiných správních deliktů. V rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS, dovodil, že při souběhu více správních deliktů je analogické použití zásady absorpční podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích přípustné, nestanoví-li příslušný právní předpis jinak. Obdobně v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 2 Afs 7/2016 – 36, soud potvrdil, že v případech, kdy dochází ke spáchání dvou správních deliktů v souběhu, má být o nich vedeno společné řízení a uložena jedna sankce za užití zásady absorpční. K obdobným závěrům dospěl též například v rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 – 51. Nejvyšší správní soud

proto neshledává důvod, aby se tyto závěry neaplikovaly i na záznam stanoveného počtu bodů.

[28] V rozhodné době žádné zvláštní pravidlo pro aplikaci absorpční zásady v případě vícečinných souběhů nebylo v zákoně o silničním provozu obsaženo. Bylo v něm pouze obsaženo pravidlo absorpční zásady v případě jednočinného souběhu. V případě, že by zákonodárce zamýšlel vyloučení aplikace analogie ve prospěch pachatele, musel by to výslovně stanovit, jelikož ve správním trestání je obecně přípustná. Je tak třeba dovodit, že stanovením pravidel pro jednočinný souběh zákonodárce nevyloučil analogickou aplikaci § 12 odst. 2 zákona o přestupcích pro případ vícečinného souběhu. Z tohoto důvodu je potřeba mít za překonané závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 19/2009, ze kterého vycházel žalovaný i městský soud. Uvedený rozsudek totiž při posuzování dané otázky vycházel z toho, že bodový systém představuje administrativní postup, který není trestáním. Otázkou analogické aplikace § 12 odst. 2 zákona o přestupcích a povahou záznamu bodů jako vedlejšího trestu se proto vůbec nezabýval.

[29] V bodě [40] usnesení Petr S. rozšířený senát uvedl, že záznam bodů je natolik spjat se samotným řízením o přestupku, popř. trestném činu, že nelze hovořit o druhém trestu uloženém v jiném řízení, když poukázal také na závěry Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. 9. 1998, Malige proti Francii, stížnost č. 27812/95, který hovořil v takovém případě o vedlejším trestu.

[30] V souladu s § 12 odst. 2 zákona o přestupcích byly všechny tři skutky stěžovatele projednané ve společném řízení postiženy jednou „hlavní sankcí“, tedy pokutou, která vycházela z tam stanovené absorpční zásady. V takovém případě ale není důvod, aby totéž neplatilo ohledně „vedlejší sankce“, tedy záznamu stanoveného počtu bodů. Správní orgán I. stupně měl proto provést záznam pouze ohledně nejzávažnějšího z nich. Vzhledem k tomu, že se jednalo ve všech případech o přestupky hodnocené dvěma body, měl zaznamenat pouze tyto dva body a nikoliv bodů šest, což odpovídalo zásadě kumulační.

[31] Pro úplnost je třeba také poznamenat, že tyto závěry nejsou v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 321/2015, kde soud dospěl k závěru, že nelze analogicky použít absorpční zásadu u záznamu bodů v případě vícečinného souběhu přestupků, které nejsou projednány ve společném řízení. V nyní posuzované věci však byla posuzována situace vícečinného souběhu přestupků projednaných ve společném řízení, kde jak bylo uvedeno v bodu [27], naopak judikatura dochází k závěru o nezbytnosti analogicky aplikovat zákon o přestupcích.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitku nezákonnosti rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za opodstatněnou, a proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

[33] Vzhledem k tomu, že již v řízení před městským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, přistoupil Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V návaznosti na zrušení rozhodnutí správního orgánu pak dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.

ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[34] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a soud tak rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[35] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Žalovaný ve věci celkový úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, neboť rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, a proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému.

[36] Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkami za soudní poplatky ve výši 2 000 Kč za žalobu, 5 000 Kč za kasační stížnost a 1 000 Kč za odkladný účinek kasační stížnosti, celkem tedy 8 000 Kč.

[37] Dále zahrnují odměnu a náhradu hotových výdajů právního zastoupení. Zástupkyně stěžovatele před městským soudem učinila v řízení o žalobě celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)], písemné podání ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) AT a ve výši jedné poloviny odměny návrh na přiznání odkladného účinku žaloby dle § 11 odst. 2 písm. a) AT s přihlédnutím k § 11 odst. 3 AT.

[38] Všechny úkony v řízení před městským soudem byly učiněny do 31. 12. 2012 a zástupkyni stěžovatele za ně proto náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč, respektive 1 050 Kč u úkonu s mimosmluvní odměnou ve výši jedné poloviny [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5. AT, ve znění do 31. 12. 2012], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 2 400 Kč, respektive 1 350 Kč u úkonu s mimosmluvní odměnou ve výši jedné poloviny. Náklady právního zastoupení v řízení před městským soudem proto činí celkem 6 150 Kč.

[39] V řízení před Nejvyšším správním soudem zástupkyně stěžovatele učinila také tři úkony právní služby, kterými byla dvě písemné podání ve věci samé (kasační stížnost a vyjádření k věci po pokračování v řízení ze dne 11. 1. 2017) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) AT a dále ve výši jedné poloviny odměny návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 11 odst. 2 písm. a) AT s přihlédnutím k § 11 odst. 3 AT.

[40] Všechny úkony v řízení před Nejvyšším správním soudem byly učiněny po 31. 12. 2012, tedy po novele AT provedené vyhláškou č. 486/2012 Sb., a zástupkyni

stěžovatele za ně proto náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč, respektive 1 550 Kč u úkonů s mimosmluvní odměnou ve výši jedné poloviny [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč, respektive 1 850 Kč u úkonů s mimosmluvní odměnou ve výši jedné poloviny. Náklady právního zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem proto činí celkem 8 650 Kč.

[41] Celkem tedy náklady právního zastoupení činí 14 800 Kč. Zástupkyně stěžovatele soudu sdělila, že není plátkyní DPH, a proto se k nákladům právního zastoupení DPH nepřičítá.

[42] Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a Nejvyšším správním soudem tedy činí 22 800 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu